

Évközi 13. Vasárnap A

*Tartsd távol tőlünk a tévedés homályát,
és segíts, hogy igazságod ragyogó fénye
mindig tündököljön lelkünkben. (Könyörgés)*

Olvasmány

2. Királyok 4,8-11.14-16a

Történt egy napon, hogy Elizeus próféta elindult és átment Sunembe. Lakott ott egy előkelő asszony, aki meghívta asztalához, s így ahányszor csak átment, mindig betért hozzá enni. Az (asszony) így szólt férjéhez: "Nézd, tudom, hogy Istennek szent embere az, aki mindig betér hozzánk. Rendezzünk hát be neki a tetőn egy kis szobát, tegyünk bele ágyat, asztalt, széket meg mécses, s ahányszor csak betér hozzánk, ott szálljon meg."

Történt, hogy Elizeus egy nap megérkezett, betért a fönti szobába és lefeküdt. Aztán így szólt szolgájához, Gehászihoz: "Mi lenne az, amivel viszonzást adhatnék az asszonynak?" Gehászi így válaszolt: "Ó, nincs neki fia, és a férje öreg." Erre megparancsolta: "Hívd ide!" Odahívta, az megállt az ajtóban. Akkor Elizeus így szólt hozzá: "Egy esztendő elteltével ilyen idő tájt fiút dajkálsz."

Szentlecke

Rómaiakhoz 6,3-4.8-11

Testvéreim! Mi, akik Krisztus Jézusban megkeresztelkedtünk, az ő halálában keresztelkedtünk meg. A keresztségben ugyanis eltemetkeztünk vele együtt a halálba, hogy miként Krisztus az Atya dicsőségére feltámadt a halálból, úgy mi is új életre keljünk. Ha Krisztussal meghaltunk, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. Tudjuk ugyanis, hogy Krisztus feltámadt a halálból, és többé nem hal meg: a halál nem uralkodik többé rajta. Halálával egyszer s mindenkorra meghalt a bűnnek, de életével Istennek él. Úgy tekintsétek tehát magatokat, mint akik meghaltatok a bűnnek, és most az Istennek éltek, a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Abban az időben Jézus ezt mondta apostolainak: Aki apját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám. Aki nem veszi föl a keresztjét és nem követ engem, nem méltó hozzám. Aki megtalálja életét, elveszíti azt, de aki értem elveszíti életét, megtalálja azt.

Aki titeket befogad, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. Aki befogadja a prófétát, mert próféta, az a próféta jutalmát kapja. És aki az igazat befogadja, mert igaz, az az igaznak jutalmát kapja.

S ha valaki csak egy pohár friss vizet ad is e legkisebbek egyikének azért, mert az én tanítványom, bizony mondom nektek, nem marad el a jutalma.

Elmélkedés

A mai evangélium szembesít minket Jézus kőkemény elvárásával: aki nem hagy el mindent és mindenkit Jézusért, nem méltó hozzá.

Vegyes érzelmekkel fogadjuk ezeket az elvárásokat. Nem szívtelenség és szeretetlenség, ha megszakítjuk kapcsolatunkat anyánkkal, apánkkal, gyermekeinkkel, testvéreinkkel, barátainkkal, akik közel állnak hozzánk? Isten, a szeretet Istene mégsem akarhatja ezt.

Ezt nem is kívánja tőlünk Isten. De azt igen, hogy minden láncunkat lerázzuk és minden olyan kapcsolatunkat felszámoljuk, amely gátolja vagy éppenséggel megakadályozza a Vele való kapcsolatunkat. Csak egész személyiségünkkel követhetjük Jézust, úgy nem, hogy egy résszel igen, egy részt pedig fenntartunk tisztán emberi kapcsolatainkra. Követése azonban nem azt jelenti, hogy el kell távolodnunk a világtól, és világért sincs csak szerzeteseknek fenntartva. Épp ellenkezőleg, hallatlan lehetőséget hordoz magában, hogy életünket teljes emberségében éljük meg a Jézussal való kizárólagos kapcsolat erejéből.

Ha Jézushoz tartozunk és az evangéliumból élünk, akkor más dimenziót és más értékrendet tapasztalunk valamennyi emberi kapcsolatunkban. Csak akkor közelíthetünk meg szülőt, házastársat, gyermeket, testvért egy eddig ismeretlen szabadsággal és ebből a szabadságból, amely magában foglalja a kölcsönös szeretetet és tiszteletet, segíthetjük őket, hogy megtalálják saját útjukat és azt járják. Ebből a szabadságból, ami mindig magában hordozza az igaz szeretetet, Krisztust szolgáljuk, ha megnyilvánul általunk.

Egy másik lényeges szempont ehhez a felszámoláshoz az élet és a halál szoros összefonódása. Az élet teljében a halál foglyai vagyunk, mert a sok búcsúzás, amit megtapasztalunk életünk során, mindig egy kis halál, de ugyanakkor új lehetőség és ezzel együtt feltámadás is. Ha átmegyünk életünk sok kis halálán, végigszenvedjük és nem térünk ki előlük, akkor az utolsó, végső halál nem lesz idegen és nem rémiszt meg minket. Azzal a tudattal fogjuk megközelíteni, hogy utána az utolsó, nagy feltámadás és az örökélet vár minket Isten szeretetében.